

kan altsaa ikke se, at det har nogen virkelig sand Berettigelse at anføre den Omstændighed, at vi have nogen Omfætning med England, som Argument for ikke at indføre Tællingsstykket her. Men det ærede Medlem hører jo imidlertid som sagt til dem, der helst ikke ville have det strax, men ville have det fakultativt i en længere Tid. Der kan jeg nu aldeles ikke forstaa det ærede Medlem, thi naar han ser saa skarpt paa alle de Bæmseligheder, som ville foraarsages ved, at man har disse to Maalsstykker gaaende jævnsides, og viser, hvor besværligt det vil blive i Smaat og Stort særlig for Smaafolk at nævne de rette Tal o. s. v., saa indser jeg ikke, at det ærede Medlem kan foreslaa, at denne Bæmselighed skal trækkes ud i en længere Aarrække. Man maa jo nemlig vel erindre, at Stykket tvinger sig aldrig frem ad Frivillighedens Vej. Det vil gaa ligesom i Franrig, hvor man endnu 30 Aar, efterat det var indført anden Gang — det indførtes anden Gang i 1840 — til Trods for at det var obligatorisk, hørte Landbefolkningen — jeg har selv hørt det — bruge de gamle Bæmselser, saa at Kjøbmanden maatte omsætte dem. At det skulde være Synd at fæstholde Straf for Kjøbmænd, naar de bruge de gamle Bæmselser, hvilket jeg virkelig har hørt anført, betragter jeg som fuldstændig puerilt. Jeg ser ikke Andet, end at man handler ikke med Befolkningen ved at gjøre Indførelsen fakultativ. Efter min Mening skal Stykket enten slet ikke indføres eller indføres obligatorisk.

Casperen: Skjøndt jeg ikke har noget Nytt at anføre til Fordel for Lovforslaget, saa vil jeg dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, nærmest for at tage Afstand fra min ærede Meningsfælle, det ærede Medlem fra 6te Kreds (S. Bærsen). Jeg vil nødig have, at det skal se ud, som om Mindretallet her i Salen sluttede sig til den, jeg tør nok sige, kolige Stilling, han indtog til dette Lovforslag, og hans Duffe om at faae Stykket indført fakultativt. Jeg er en Tilhænger af Lovforslaget og ønsker det helst gennemført, som her foreslaaet. Jeg tror ogsaa, at, naar hele, eller i alt Fald den største Del af Europa har indført dette Stykke, saa er det slet med god Grund, og at vore Naboer, naar de have gjort det, saa have vidst, hvad de gjorde. Jeg er enig med den sidste ærede Taler i, at man i dette Stykke ikke bør se hen til England. Englænderne ere paa en vis Maade saa konservATIVE. Naar man hender de engelske Forhold og hele det engelske Liv, saa veed man, hvor nødig en

Englænder gaar bort fra sine daglige Bæmsel, selv om han ser, at en Forandring vilde være nyttig. Det er meget rigtigt, som den sidste ærede Taler sagde, at Englænderne heller ikke i deres Mønt ere gaaede over til Hundredtalsstykket, ligesaa lidt som i deres Maal. Ligesom England indtager en isoleret Stilling paa mange Omraader, f. Ex. paa Toldomraadet, saaledes gjøre de det ogsaa med Hensyn til Mønt og Maal, og kunne gjøre det, netop paa Grund af deres Overlegenhed i mange Henseender. Derimod tror jeg ikke, at en lille Nation som den danske har saa let ved at unblade at indføre dette Stykke, og jeg tror, at den væsentligste Fordel derved ikke knytter sig til den store Handel, thi den spiller mindre Rolle for Smaafolk, men deri, at Hundredtalsstykket vil gjøre Regningen saa meget lettere. — Naar det ærede Medlem fra 6te Kreds stiller sig saaledes til Lovforslaget, at han indrømmer, at vi ikke kunne undgaa det, saa forstaaer jeg ikke, hvorfor vi ikke ligesaa godt kunne springe i det, som krybe i det, hvorfor saa ikke faae det indført i Løbet af 3 eller 6 Aar. Naturligvis er der Bryderier ved at faae den Slags Foranstaltninger indførte, der er ingen Roser uden Tørne. Det var der ogsaa, da vi i sin Tid forkode Rigsdaler, Mark og Skilling og gik over til Kroner og Ore, og sandelig ogsaa, da vi gik over fra Pund og Lodder til Kvint, og de Bryderier ville vare længe. Folk paa Landet forlange endnu deres Varer ikke efter Kvint, men efter Lod, men Kjøbmanden gjør dem ikke opmærksom paa, at han ikke har Lodder, men giver dem Varerne efter Kvintsystemet. Jeg tror, at det ærede Medlem overvurderer Bryderierne, og paa den anden Side er der, som jeg har anført, en Trang tilstede. Det ser man paa mange Maader; saaledes tales der f. Ex. ikke længere saa meget om Dritler og Ottinger Smør, der tales om Smør i 100 Pund. Naar samme Maade gaar det med Korn. Man vil gjerne bort fra en Tønde og Skæppe Korn og over til 100 Pund. Men naturligvis vil det ikke blive, det er klart, ihær ved Længdemaalene, hvor der jo intet Tilnytningspunkt er mellem de to Arter af Maal. Hvad derimod Vægtmaal angaar, saa er det ikke saa besværligt at gaa fra Kvint til Kilogram. Ligeledes er der hvad Rummaal angaar ikke stor Forskjel mellem en Pot og en Liter. Derimod er der jo, som sagt, ingen Tilnytningspunkt mellem Længdemaalene. Men man maa jo døie Noget for at opnaa noget Godt. Ingen lærer at svømme uden at komme i Vandet, og gaar man ud fra, at det er godt at